

skab afbrudt, og som i alle andre Tilfælde — altsaa ogsaa Tilfælde, der falder ind under den saakaldte sociale Indikation — aabnedes *Adgang* til straffri Svangerskabsafbrydelse under visse Kauteler: Samtykke fra Forældremagtens Indehaver eller Værgen, naar Kvinden er under 21 Aar eller umyndiggjort; kun Indgreb efter Samraad mellem 2 Læger; kun paa offentlige Sygehuse, og kun inden Udlobet af 3. Svangerskabsmaaned, med mindre ganske særlige Omstændigheder foreligger; Kvinden skal af en dertil beskikket Læge paa de offentlige Seksualklinikker have faaet fuld Oplysning dels om Farerne ved og de mulige Følger af et Indgreb, dels om den Bistand og den Hjælp baade af lægelig og af økonomisk Art, der er til Raadighed, hvis Svangerskabet gennemføres, saaledes at man sikrer, at Kvinden ikke handler i Ophidselse eller Depression, men først efter, at der er bibragt hende en rolig Opfattelse af hendes hele Stilling. — Det forekom derfor Justitsministeriet, at Kommissionsflertallets egen Argumentation — i Forbindelse med Uigennemførligheden af Forslaget om den sociale Indikation, jfr. nedenfor — rent logisk som Hovedregel maatte føre ud i Frihed for Straf, og et i saa Henseende udarbejdet Forslag dannede da ogsaa Grundlaget for det samlede Ministeriums nærmere Drøftelser af Sagen.

Dette Forslag fandt dog, selv om man meget vel forstod de til Grund liggende Betragtninger, ikke Tilslutning fra nogen Side. Man fremhævede heroverfor ikke alene Kommissionens egne Betragtninger om Svangerskabsafbrydelsens Samfundsfarlighed og Naturstridighed samt Straffrihedens formentlige Konsekvenser for Samfundslivet og Forholdet mellem Kønnene, men tillige det russiske Eksperiments totale Fallit, der nu har ført til Forslag om en Tilbagevenden til en endda meget snæver Anerkendelse af Fosterfjernelse med tildels ret strenge Straffe for Overtrædelse.

Afgørende for Regeringens Synspunkt var dog den Betragtning, at naar man — som ogsaa fremhævet af Kommissionen — hidtil havde lagt en overvejende Vægt paa Straffens svigtende Betydning og til Gengæld forsømt gennem Oplysning og Hjælp af forskellig Art at støtte de vordende Mødre tilstrækkeligt, saa maatte det rigtige Synspunkt være dette: Kun at tillade Fosterfordrivelse i Tilfælde, hvor Hensyn til Kvindens Liv eller Helbredstilstand eller til det ventede Barns formentlige Underlødighed (Aandssvaghed m. v.) efter en almindelig Betragtning maatte gøre Indgrebet naturligt og forsvarligt, hvorimod det maatte være Samfundets Pligt ad andre Veje at

støtte den sunde og normale Kvinde til Gennemførelse af sit Svangerskab; naar Vanskelighederne nærmest var af økonomisk Art. Og i hvert Fald maatte dette være det afgørende Synspunkt, indtil man saa, hvilke positive Forholdsregler til Betryggelse af de vordende Mødres og ventede Børns Eksistens Befolkingskommissionen maatte foreslaa, i hvilken Henseende kan henvises til, at Befolkingskommissionen netop i sin som Bilag aftrykte Skrivelse af 24. September 1936 beskæftiger sig med denne Art af Lovgivning.

Efter en omfattende Drøftelse inden for Ministeriet enedes man da under Hensyn til alle i Betragtning kommende Forhold om følgende Ordning:

Ligesom Kommissionens Flertal og Mindretal kan man tiltræde, at Svangerskabsafbrydelse paa medicinsk, etisk og eugenisk Indikation bør være straffri. Tvivlen kommer frem med Hensyn til den sociale Indikation. Kommissionsflertallets stærke Fremhævelse af Svangerskabsafbrydelsens Naturstridighed, af Samfundets Interesse i at værne selv det spæde Fosters Liv og af Indgrebets Farlighed for Kvinden maatte i og for sig udelukke en almindelig Anerkendelse af et saa vagt og uklart Begreb som social Indikation; naar Kommissionsflertallet lige saa stærkt fremhæver, at de nuværende Samfundstilstande i høj Grad virker som tvingende Motiver til Fosterdrab, kan denne Betragtning efter det af Kommissionsflertallet i øvrigt anførte ikke føre til en meget betydelig Udvidelse af det straffri Omraade for Svangerskabsafbrydelse, men kun til en udvidet social Lovgivning til Fordel for Mødre og Børn og til en større almindelig Forstaaelse af den svangre Kvindes ofte saare vanskelige Stilling. —

Hvad i øvrigt den principielle og praktiske Umulighed af at anerkende et almindeligt Begreb som „social Indikation“ angaar, skal man anføre følgende Betragtninger: For ansvarsbevidste Læger vil det paa Grund af Begrebets Uklarhed være uhyre vanskeligt at afgøre, om Betingelserne for Svangerskabsafbrydelse paa social Indikation er til Stede, og for ikke-ansvarsbevidste Læger vil omtrent enhver Ulempe kunne henføres herunder. Men dertil kommer, at den af Kommissionsflertallet foreslaaede Ordning i sig selv maa synes principielt urigtig og praktisk uheldig.

Det er principielt urigtigt og en umulig Opgave for en Stat gennem sine Embedsmænd at optræde som officiel Fosterfjerner. Der kan være Spørgsmaal enten om Straf eller